

Arrest

nr. 225 884 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 18 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 24 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Aan de Heer (1):

Naam: [K.]

Voornaam: [E.]

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: [T.]

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18/04/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

(2) REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980: Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Op 14/03/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenis door de rechtbank van Brugge voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysieke integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt; Betrokkene verblijft reeds sedert november 2018 in het Rijk (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 21/12/2018). De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 21/12/2018 geen familieleden in België te hebben. Het artikel 8 van het EVRM is dus niet van toepassing. De betrokkene heeft ook geen redenen om niet te willen terugkeren naar zijn herkomstland. Hij heeft geen vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM vermeld. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. “

Op 30 april 2019 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar Albanië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11, §1, vierde lid, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht, zoals bedoeld in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) en als algemeen rechtsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“1. De principes van het hoorrecht

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

In de beslissing wordt gesteld dat in de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 8.1.2018 verzoeker verklaart dat hij geen familieleden heeft in België en artikel 8 EVRM bijgevolg niet van toepassing is.

De beslissing verengt artikel 8EVRM tot het hebben van familieleden, terwijl dit artikel een veel ruimer begrip dekt, met name ook andere relaties en in het algemeen het privéleven.

De loutere verwijzing naar vermelde vragenlijst evenmin naar de inhoud ervan beantwoordt aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit gebeurt niet door een loutere stereotiepe invullijst en de vraag naar het al of niet hebben van familie.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHEM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar het recente arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeiler Lirije t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de strukken).

Dat verzoeker verder verwijst naar arrest 110.832 van de RW dd. 27.09.2013, naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof eveneens een zaak van wettelijke samenwoning en waarbij een procedure lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van overschrijving van die wettelijke samenwoning.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

2. Concrete toepassing

2.1.

De beslissing verwijst naar een 'vragenlijst hoorplicht' van 21.12.2018.

Deze kan niet aanvaard worden als een afdoende hoorplicht met betrekking tot in het inreisverbod om een dubbele reden: ten eerste dient de hoorplicht niet in het algemeen te worden gehouden maar wel met betrekking tot de specifieke beslissing die verwerende partij zich voorneemt te nemen; ten tweede kan een hoorplicht uitgeoefend op 21.12.2018 geen gelding hebben voor een beslissing die meer dan vier maanden later worden genomen. Er kunnen zich wijzigingen in de situatie hebben voorgedaan. Het hoorrecht dient een actueel karakter te hebben.

Zoals ook gesteld dient het hoorrecht in het kader van een inreisverbod ruimer te zijn dan het horen over elementen van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM.

Daar de beslissing dient te steunen op 'specifieke omstandigheden' dienen deze ook bij het hoorrecht te worden betrokken.

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn privéleven en zijn gezondheid.

Bovendien is een 'verhoor', quod non, door de politie niet conform wat onder het hoorrecht in het kader van een verblijfssituatie vereist is. De politie is tussengekomen in het kader van een vermeend misdrijf, en de verhouding van verzoeker tot de politie situeert zich in dat kader, en niet in het kader van zijn verblijf of de overweging van een inreisverbod.

Het 'verhoor', quod non, was niet in dat kader.

Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest RvV nr 205 695 van 21 juni 2018 inzake Morabito Francesco, waar het inreisverbod vernietigd werd omdat het hoorrecht niet werd gerespecteerd. Vermeld arrest stelt in punt 3.6. dat het inreisverbod een eigen hoorrecht vereist. In vermelde zaak was er ook een (betwiste) vragenlijst.

Verzoeker sluit zich aan bij de motieven van dit arrest Morabito.

8

Verzoeker verwijst ook naar het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 waarbij de beslissing vernietigd werd omwille van de negatie van het hoorrecht; ook in die zaak ging het om een vragenlijst die geen betrekking had op het inreisverbod zelf.

2.2.

Als er een echt hoorrecht zou uitgeoefend geweest zijn zou verzoeker gewezen hebben op zijn opleiding als luchtvaartregelaar, op zijn tewerkstelling in de Schengenzone, op zijn mogelijkheden en wens om als luchtvaartregelaar in de EU en in de Schengenzone te kunnen werken, en er dus te kunnen reizen, op het gegeven dat hij familie heeft in Italië met name een tante met haar gezin, een nicht en een neef, met wie hij regelmatig contact had en bij wie hij regelmatig op bezoek kwam.

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben en die tot een andere beslissing hadden aanleiding gegeven.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïgnoreerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist gehoord te zijn geweest alvorens de bestreden beslissing genomen werd en hiertoe een vragenlijst hoorrecht te hebben ingevuld. Hij betwist evenmin hierbij te hebben aangegeven geen familie in België te hebben waardoor er thans geen privé- en gezinsleven in België kan weerhouden worden.

Waar verzoeker verwijst naar de familieleden in andere Schengenlanden, beperkt hij zich tot een ongestaafd betoog en toont hij niet aan een effectief gezinsleven met die personen te leiden. In tegendeel, hij heeft uitdrukkelijk verklaard zo snel mogelijk naar Albanië te willen terugkeren.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat hij enkel een schending van artikel 8 EVRM kan invoeren in de mate hij familieleden in België zou hebben met wie hij een effectief gezinsleven zou leiden, quod non.

Hij toont verder niet aan in België een "privéleven" te leiden dat van die aard en intensiteit is dat dit, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou kunnen vallen.

Waar verzoeker aangeeft dat de vragenlijst hoorrecht niet zou hebben volstaan in het licht van het nemen van de thans bestreden beslissing, met name een inreisverbod, maakt hij niet aannemelijk dat de vraagstelling naar onder meer het hebben van gezins- of familieleden of redenen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen niet mede relevant zouden zijn wat het inreisverbod betreft of waarom de gestelde vragen concreet dan niet volstonden. Het is niet omdat er geen specifieke vraag werd gesteld over het privéleven of de ruimere familie, dat verzoeker dergelijke elementen niet zou hebben kunnen vernoemen bij de vraag of er redenen zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen.

Er blijkt ook niet dat het hoorrecht inhoudt dat de overheid er steevast toe is gehouden de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van een welbepaalde beslissing, in kennis te stellen van het voornemen om jegens hem een dergelijke beslissing vast te stellen of van de gegevens waarop zij haar beslissing wil baseren (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Khaled Boudjlida, 55).

Het vervullen van de hoorplicht heeft maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke informatie nog had kunnen verschaffen. Hij beperkt er zich immers toe te stellen dat hij, indien gehoord, had kunnen wijzen op zijn privéleven en familieleden in Italië en zijn tewerkstelling als luchtvaartregelaar, doch blijft andermaal in gebreke concreet die informatie aan te tonen of in te vullen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk nog concrete, nuttige elementen te hebben kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het nemen van de bestreden beslissing en aldus kan op deze grond evenmin een miskennis van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. De theoretische beschouwingen van verzoeker, en zijn uitvoerige uiteenzetting inzake de rechtspraak met betrekking tot de hoorplicht doen geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

Het tweede middel is ongegrond."

2.1.3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlenen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken.

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35). Het kan niet ter betwisting staan dat de bestreden beslissing die getroffen werd ten aanzien van een EU-onderdaan en die ertoe strekt een verbod om het Rijk te betreden gedurende 8 jaar op te leggen, binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt en verplicht tot eerbiediging van de rechten van verdediging van verzoeker.

Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

De verzoekende partij uit kritiek op de wijze waarop zij werd gehoord. Zij betoogt dat de vragenlijst "hoorrecht" van 21 december 2018 niet voldoet aan de vereisten van het hoorrecht. De verzoekende partij wijst erop dat het horen van een vreemdeling niet in het algemeen dient te gebeuren, maar dat er rekening gehouden dient te worden met de specifieke beslissing die de verwerende partij van plan is te nemen. Zij stelt dat zij in het kader van een inreisverbod ruimer gehoord diende te worden dan louter over de elementen inzake de artikelen 3 en 8 van het EVRM. In artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt er gesteld dat er rekening gehouden dient te worden met de specifieke omstandigheden van de betrokken vreemdeling. De verzoekende partij betoogt dat zij enkel in het kader van een vermeend misdrijf is gehoord en dat het verhoor niet heeft plaatsgevonden in het kader van haar verblijf, laat staan in het kader van het nemen van een inreisverbod. Zij stelt dan ook dat zij niet in de mogelijkheid is geweest om alle specifieke omstandigheden van haar geval ter kennis te brengen. In het verzoekschrift wijst zij erop dat zij een opleiding heeft gevolgd als een 'luchtvaartregelaar' om in de Europese Unie en de Schengenzone te kunnen werken en te reizen. Zij brengt aldus concrete elementen aan die zij had kunnen aanreiken, indien zij naar behoren was gehoord.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

De Raad wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).

In het administratief dossier zit een vragenlijst die de verzoekende partij heeft ingevuld in "prison". Er wordt echter geen datum, noch een uur vermeld. De verzoekende partij geeft aan dat zij Engels en Albanees spreekt. De vragen zijn opgesteld in het Engels. In de vragenlijst is een paragraaf opgenomen om uit te leggen waarom de verzoekende partij wordt gevraagd om deze vragenlijst in te vullen:

"You are heard because you have been found in illegal staying and because you are detained in prison at this moment. That is why you will receive an order to leave the country (with detention or not) in order to organize your removal to your country of origin or another country where you are allowed to go to / where you have a right to stay. In order to enable the Immigration Office (DVZOE) to establish an adequate follow-up to your file, you are requested to respond to the following questions"
(eigen vertaling: "U wordt gehoord omdat u in illegaal verblijf bent aangetroffen en omdat u op dit moment in de gevangenis zit. Daarom zal u een bevel om het grondgebied te verlaten (al dan niet met vasthouding) ontvangen om uw verwijdering te organiseren naar uw land van herkomst of een ander land waar u zich naartoe mag begeven/ waar u een verblijfsrecht heeft. Om het Immigration Office (DVZOE) in staat te stellen een adequate follow-up van uw dossier op te zetten, wordt u verzocht de volgende vragen te beantwoorden").

In de vragenlijst zelf wordt aldus enkel gesproken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit blijkt ook uit de vragen die worden gesteld:

"1. When did you arrive in Belgium?

2. With which means did you arrive in Belgium (passport, passport with visa, without documents, through which countries)?

3. Do you still possess your documents? If Yes, where are these documents if you don't have them with you: address, contact person, telephone nr. of contact person)? Which documents do you possess?

4. Do you suffer from an illness which impedes your ability to travel or your return in your country of origin ? If yes, which illness?

5. Question for the ladies : are you pregnant? if yes, how many weeks?

6. Do you have a stable relationship in Belgium ? if so, with whom (name, address, telephone nr.)?

7. Do you have relatives in Belgium? If yes, who? Where do they live? Give name, address and telephone nr.

8. Do you have minor children in Belgium? If yes, where do they live? Give name, address and telephone nr,

9. Do you have any reason why you could not return to your country of origin? If yes, which reasons?"

(eigen vertaling:

"1. Wanneer bent u in België aangekomen?

2. Met welke middelen bent u in België aangekomen (paspoort, paspoort met visum, zonder documenten, via welke landen)?

3. Beschikt u nog over uw documenten? Zo ja, waar zijn deze documenten als u ze niet bij u hebt: adres, contactpersoon, telefoonnr. van contactpersoon)? Welke documenten bezit u?

4. Lijdt u aan een ziekte die uw mogelijkheid tot reizen of uw terugkeer in uw land van herkomst belemmert? Zo ja, welke ziekte?

5. Vraag voor de dames: bent u zwanger? zo ja, hoeveel weken?

6. Heeft u een stabiele relatie in België? zo ja, met wie (naam, adres, telefoonnummer)?

7. Heeft u familieleden in België? Zo ja, wie? Waar leven ze? Geef naam, adres en telefoonnummer.

8. Heeft u minderjarige kinderen in België? Zo ja, waar leven ze? Geef naam, adres en telefoonnummer,

9. Heeft u enige reden waarom u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren? Zo ja, welke redenen?").

Noch uit de uitleg die in de vragenlijst wordt verschaft, noch uit de vragen zelf, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij kon weten dat eveneens een inreisverbod zou worden opgelegd. Op basis van voormelde vragen heeft de verzoekende partij niet de mogelijkheid gekregen om alle specifieke omstandigheden van haar situatie uiteen te zetten of aan te geven welke redenen er bestaan voor de verwerende partij om af te zien van een inreisverbod of ermee rekening te houden bij het bepalen van de duur ervan.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Zij stelt dat uit de toelichting van de verzoekende partij niet blijkt dat zij dergelijke informatie had kunnen verschaffen. Zij stelt dat de verzoekende partij in gebreke blijft om haar opleiding en tewerkstelling als luchtvaartregelaar concreet aan te tonen. De verzoekende partij heeft echter bij haar verzoekschrift stukken gevoegd, waaruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk een opleiding in de luchtvaart heeft gevolgd. Bijgevolg ligt minstens een begin van bewijs voor. De opmerkingen in de nota doen dan ook geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De verzoekende partij maakt de schending van de hoorplicht aannemelijk. Dit leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg dienen de overige onderdelen van het middel en de overige middelen niet besproken te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS